

MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

2018/3

LIKVIDACE LEPRY – Společenství pomocníků misijních leprosárií

Na návštěvě u nemocných v Gantě

Pojďte se spolu se mnou podívat, jak se žije nemocným leprou v Libérii, které podporují čeští dárci skrze Likvidaci lepry. Nemusíte vyřizovat víza, ani absolvovat namáhavý celodenní let letadlem. Stačí se začíst do těchto řádků a zapojit svou představivost.

(Pokračování na str. 2)

p o m o z t e j i m ž í t ! • w w w . l e p r a . c z

(Dokončení ze str. 1)

Libérii jsem navštívil před pár měsíci ve společnosti Luboše Hajase, ředitele LL. Byla to už má druhá cesta do rehabilitačního centra v Gantě. Poprvé jsem tam byl téměř přesně před dvěma lety. A je vidět, že vše jde dobrým směrem.

Z Prahy do Bruselu, z Bruselu pak se zastávkou v Sierra Leone do Monrovie, hlavního města Libérie. Tento přelet zabere celý den, první noc proto spíme u řeholnic sester nedaleko letiště. Pak už se terénním autem přesouváme do Ganty, která je na opačné straně země. Vzdálenost to naštěstí není tak velká, protože Libérie je jen o trochu větší než Česká republika (111 tisíc km²). A díky nové páteřní asfaltce už jde jet poměrně

rychle. Přesto vzhledem k vedru, vysoké vlhkosti a prachu je tohle cestování dost náročné. Po poledni přijíždíme do Ganty a zdravíme se s Teresina sisters, řeholnicemi z Tanzanie, které se o rehabilitační centrum starají. Působí jich tu nyní už šest. Jedna je lékařka a i další čtyři pracují v nemocnici. Poslední je katechetka.

Sestra doktorka

„Je to vyčerpávající práce. Jsem tu nyní jediná lékařka (druhý liberijský doktor by měl nastoupit za pár týdnů – pozn. red). Přes den jsem v nemocnici, ale pokud se někomu přitíží večer, nebo přivezou nového pacienta, musím se na něj jít podívat. Přesto jsem moc ráda, že

to mohu dělat. Vidím, jak to nemocným pomáhá,“ popisuje mi sestra Daniela. Je to původně gynekoložka, která se musela přeorientovat na léčení tropických nemocí. V létě jí kromě zasloužené dovolené čeká i chirurgický kurz. Kromě lepry a tuberkulózy léčí i hodně případů buruli – tropického onemocnění podobné lepře, které ale vytváří velké otevřené rány. Bakterii zlikvidují antibiotika, ale léčbu prodlužuje hojení rány. To se často urychluje transplantací kůže z jiné části těla. Na tyto zákroky posílají nyní pacienty do blízké metodistické nemocnice. Až se to ale sestra Daniela naučí, bude moci tyto operace provádět sama.

Mezi pacienty

Procházíme rehabilitačním centrem a zdravíme se s pacienty. Někteří jsou tu jen pár dní, jiní i několik měsíců. Léčba komplikovaných případů, zvláště u tuberkulózy, je velmi dlouhá. Někdy trvá až téměř rok. Lehčí případy se do Ganty ani nedostanou. Nejlepší variantou je, když dostanou antibiotika přímo tam, kde žijí, a vyléčí se tak ve svém prostředí. Odpadá náročná cesta do Ganty nejen pro pacienta, ale mnohdy i pro část rodiny. S nemocným často přichází manželka, nebo třeba maminka, která se pak o něj stará.

Děti bez školy

Kousek od rehabilitačního centra je vesnice, kde žije několik tisíc lidí. Lepru tady totiž léčí už mnoho desetiletí a část vyléčených pacientů už v Gantě zůstala. Někteří se kvůli stigmatizaci nemohli

vrátit zpátky domů, pro jiné zásadní překážku představovala náročná cesta. A tak se usadili poblíž místa, kde dostali novou šanci. Vyrobili si jednoduché hliněné domky a začali se žít, jak kdo uměl. Někdo plete ošatky, jiný vyrábí košťata, další rodiny přeprořádá věci denní potřeby. „Tady v tomhle domku jsem vyrostl,“ ukazuje nám hrdě Samuel M. Dee. Dnes pracuje v rehabilitačním centru jako koordinátor sociální rehabilitace, řidič a stará se i o údržbu, která je zrovna potřeba. V domku – spíše chatrči – žila ještě nedávno jeho babička. Dnes už bydlí o pár metrů vedle, v domě, který vypadá o něco lépe a je prostornější.

Po příchodu do vesnice se okamžitě stáváme velkou atrakcí pro děti, kterých se z úzkých uliček vyhrne několik desítek. Mají radost, že se u nich něco zajímavého děje a pokřikováním a nejrůznějším poskakováním se snaží upoutat naši pozornost. Rychle si oblíbí především André Steldera – nového ředitele projektu v Gantě – který za chvíli vypadá jako nejoblíbenější učitel ve školce. Děti se k němu nahrnou a soutěží o to, kdo se ho může chytout za ruku. „Tyhle děti by potřebovaly chodit do školy. Bohužel si to jejich rodiče většinou nemohou dovolit, a tak pomáhají rodičům s prací, ve zbytku času si hrají,“ říká nám o chvíli později André, když děti odběhnou. V Africe žije už mnoho let a velmi rychle se dokáže zorientovat. Bez vzdělání mají tyhle děti jen malou šanci získat v budoucnu dobrou

práci. Nekvalifikované profese si v Libérii vydělávají jen velmi málo. Noční hlídač má například měsíčně jen pár desítek dolarů (méně než tisíc korun). Pro srovnání – lékař bere kolem dvaceti tisíc korun.

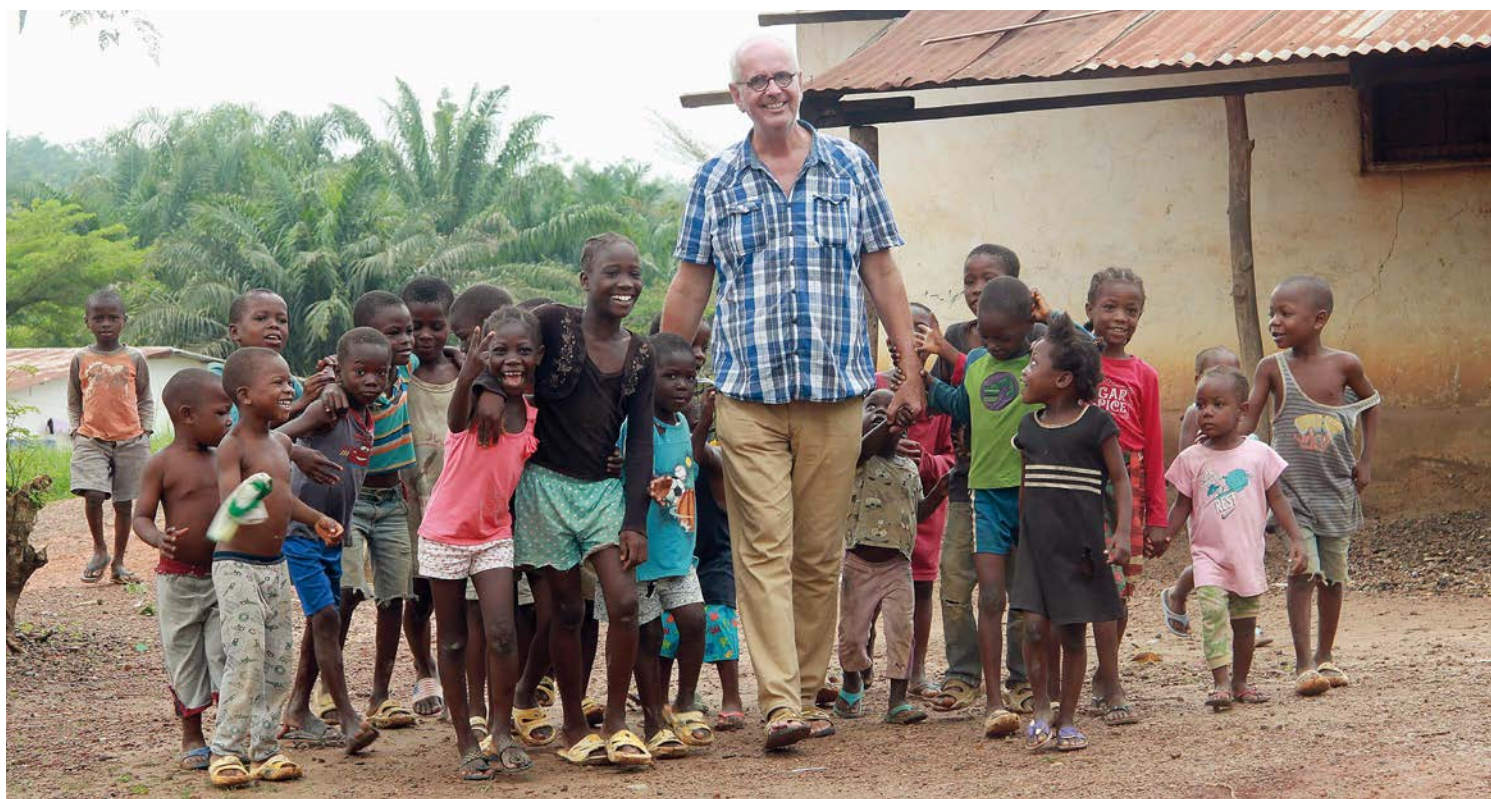
Leprakolonie

Abychom měli porovnání, jedeme se podívat do další leprakolonie, je to zhruba hodina cesty autem. Už na její poloze je vidět, že malomocní byli uklizeni co nejdál od ostatních lidí. Z hlavní asfaltové silnice je třeba odbočit na úzkou rozbitou cestu a jet po ní buší ještě několik minut. Vlastní vesnice, kde žije několik set lidí, působí poměrně hezky. Je vidět, že sem směřovala mezinárodní pomoc. Zděné domky jsou nově natřené, kolem je vidět

několik políček a dokonce rybníky na chov ryb. Ve vesnici je škola, kam mohou chodit mladší žáci.

Nemocné leprou už ale v této vesnici nepotkáte. Jsou zde starší lidé, kteří mají v důsledku nemoci různé zkroucené končetiny, nebo jim chybí nějaké prsty, ale už jsou dávno vyléčeni. Další generace jsou už naprosto zdravé, přesto stále žijí odděleně od ostatní společnosti. Vymánit se z předsudků a začít žít jinde není snadné. Atmosféra se ale mění. Starší děti, které chodí pěšky do školy ve městě, se prý s žádnými ústrky od spolužáků neseťkávají. Ani na ně nekoukají skrz prsty. Leprakolonie se tak postupně mění v obyčejnou vesnici.

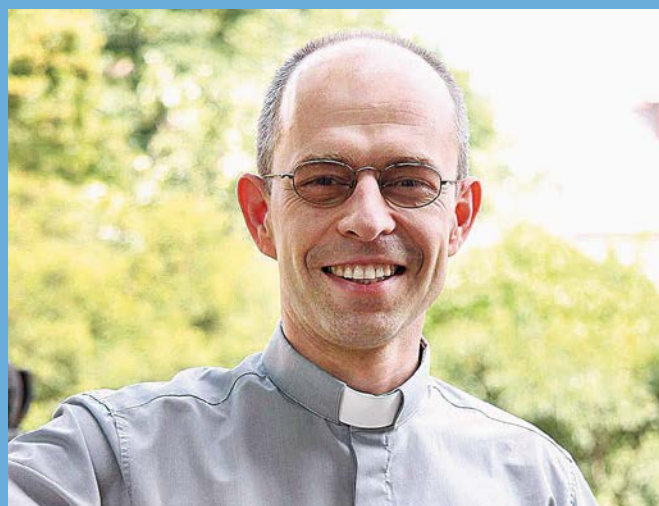
(Pokračování na str. 4)

Zpátky do Evropy

Je čas se vrátit. Čeká nás opět mnohahodinová cesta zpět do hlavního města a pak let zpátky do Evropy. Cestou se ještě stavíme za místním biskupem a v Monrovii pak obědváme se zástupcem nuncia (papežského vyslance). Nuncia totiž Libérie zrovna nemá, čeká se na jmenování nového. Ten předchozí byl převelen do Panamy, kde připravuje setkání mládeže s papežem. Záštitu církve je pro projekty v Africe důležitá. Zlepšuje to jejich kontrolu, pomáhá získávat užitečné kontakty a hlavně – je to záruka, že pomoc lidem za pár let neskončí. Farnosti a diecéze tam budou i za desítky let a záleží jim na tom, aby se místním lidem dostalo maximum pomoci.

TOMÁŠ KUTIL, Katolický týdeník

P. JAN BALÍK jmenován novým PREZIDENTEM LL

Z rozhodnutí pražského
arcibiskupa kardinála DOMINIKA DUKY
byl od 1. července 2018 jmenován prezidentem LL
P. JAN BALÍK.

P. STANISLAW GÓRA bude nově působit
ve FARNOSTI ČAKOVICE.

NEBOJME SE POMÁHAT! I málo může znamenat mnoho

Léčba pacienta v raném stádiu malomocenství
stojí přibližně 200 korun.

Základní léčba pacienta s tuberkulózou
stojí přibližně 1 400 korun.

Konto LL: 2400259272/2010

STÁLE SE SNAŽÍME HLEDAT LEPŠÍ, EFEKTIVNĚJŠÍ A MÉNĚ NÁKLADNĚJŠÍ ZPŮSOBY KOMUNIKACE.

Používáte-li e-mail a rádi byste jej používali
při komunikaci s námi, prosíme,
napište nám na LL@lepra.cz. DĚKUJEME!

MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

Vydává: Likvidace lepry,
Josefská 43/4, 118 00 Praha 1

Tel. 222 514 201, e-mail: LL@likvidacelepry.cz
Texty, redakce: Tomáš Kutil, Lubomír Hajas
Grafika: Lucie Dezortová

Misionář malomocných je vydáván jako periodická tiskovina
se souhlasem Ministerstva kultury, ev. č. E6706.

Likvidace lepry
Josefská 43/4, 118 00 Praha 1

č. účtu: u FIO banky
2400259272/2010

Váš variabilní symbol naleznete
na listu s adresou.